

a tým schválil i tento výsledok svojho jednaní. Správnosti tohoto záveru nejsou nikterak na újmu zjištěné okolnosti, za nichž stěžovatel nabyl odlitku sochy, to tím méně, jde-li o dílo, jehož vlastnosti ve znaleckém posudku blíže uvedené činí jeho uměleckou kvalitu zjevnou.

Čís. 6254.

Do přísahy vzatý poľný hájnik požíva pri výkone svojej služby zvýšenej ochrany podľa zák. čl. XL:1914 aj keď nemá služebný odznak, predpísaný ustanovením § 78 zák. čl. XII:1914. ak vinník iným spôsobom zvedel, že ide o poľného hájnika.

(Rozh. zo dňa 19. septembra 1938, Zm IV 322/38.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. pre zločin násilia proti orgánu vrchnosti zmätočnú sťažnosť obžalovaného čiastočne odmietol, čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v:

Dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 a) tr. p. odôvodňuje sťažovateľ námietskou, že nebol presvedčený o úradnom postavení P., lebo P. svoje tvrdenie, že je poľným hájnikom, ničím nepreukázal; dôkazom úradného postavenia hájnikov je odznak. Kým nebol sťažovateľ presvedčený o tom, že P. je poľným hájnikom, nemohol sa vraj ani dopustiť trestného činu podľa zák. čl. XL:1914.

Táto námienka je bezpodstatná. Podľa § 81 zák. čl. XII:1894 (o poľnom hospodárstve a o poľnej polícii) do přísahy vzatí poľní hájníci sú pri výkone služby považovaní za verejnú stráž a požívajú všetkých zákonných práv, ktoré prislúchajú verejným bezpečnostným orgánom. Paragraf 78 cit. zák. — okrem iného — síce ustanovuje, že do přísahy vzatí poľní hájníci dostávajú s vysvedčením o vykonanej přísahahe, ktoré je ich legitimáciou, zároveň i služebný odznak, ktorý musia pri výkone svojej služby nosiť na viditeľnom mieste, avšak ani v tomto ustanovení, ani v predpisoch zákona o ochrane úradov (zák. čl. XL:1914) niet opory pre názor, že nosenie predpísaného služebného odznaku pri výkone služby je objektívnym predpokladom (podmienkou) zvýšenej ochrany poľného strážneho personálu. V dôsledku toho je i s hľadiska subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, o ktorý v súdenom prípade ide, bez významu, že P. nedokázal sťažovateľovi svoje úradné postavenie služebným odznakom, jestliže sťažovateľ i n ý m s p ô s o b o m z v e d e l, že ide o poľného hájnika. Tento predpoklad je daný súhlasnými zisteniami oboch súdov nižších stolíc, čo ostatne aj sama zmätočná sťažnosť označuje za nesporné, že P. ihneď, akonáhle sťažovateľa pozastavil, povedal mu, že je poľným hájnikom. Keďže služebný odznak má význam len ako prostriedok, ktorý má, ako uznáva zmätočná sťažnosť, každému

umožniť vedomosť o úradnom postavení jeho nositeľa, a sťažovateľ získal túto vedomosť v súdenom prípade z iného prameňa, sú splnené všetky nielen objektívne, ale aj subjektívne náležitosti skutkovej podstaty trestného činu, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným a preto sa tu vytýkaný zmätok nevyskytuje.

Čís. 6255.

Za nebezpečnú hrozbu v smysle § 4 zák. čl. XL:1914 treba považovať nielen slovné vyhrážky pachateľove použité proti orgánu vrchnosti a prednesené preto, aby mu bolo prekážané vo výkone jeho povolania, ktorý je po práve, ale i také hrozivé chovanie pachateľovo, z ktorého možno usudzovať na možnosť porušenia telesnej neporušenosti, obmedzenia osobnej slobody alebo inú podobnú ujmu, ktorú by pachateľ mohol uskutočniť proti orgánu vrchnosti.

(Rozh. zo dňa 19. septembra 1938, Zm IV 557/38.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. a spol., obžalovaným zo zločinu podľa § 4, odst. 2, § 6, odst. 2 zák. čl. XL:1914, vyhovel zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 c) tr. p., zrušil rozsudok odvolacieho súdu z tohoto dôvodu zmätočnosti v časti týkajúcej sa obžalovaného A. a uznal tohoto obžalovaného vinným zločinom násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2 a § 6, odst. 2 zák. čl. XL:1914, ktorý spáchal tak, že dňa 6. novembra 1935 asi o 17½ hod. pri vrchu M. vyhrážal a kameňom hodil po rešpicientovi fin. strážne N., ktorý vo výkone služby kontroloval zaplatenie dane a množstvo vína vezeného B-em, aby prevedenie prehliadky zmaril, a tak so zbraňou mimo prípadu shluknutia nebezpečnou hrozbou prekážal úradnému orgánu v takom výkone jeho povolania, ktorý bol po práve.

Z d ô v o d o v:

Proti rozsudku vrchného súdu podal verejný žalobca zmätočnú sťažnosť na základe § 385, čís. 1 a) tr. p. čo do oslobodenia obžalovaného A.

Generálna prokuratúra prehlásením zo dňa 3. septembra 1938 vzala späť zmätočnú sťažnosť verejného žalobcu v časti, pokiaľ sa sťažnosť domáhala uznania obžalovaného vinným zločinom násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 1 a § 6, odst. 1 zák. čl. XL:1914, a súhlasila s ňou len v časti domáhajúcej sa odsúdenia obžalovaného pre zločin násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2 a § 6, odst. 2 zák. čl. XL:1914.

Vzhľadom na to, že odvolací súd kvalifikoval čin obžalovaného A. len ako prestupok podľa § 1 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. a v dôsledku premlčania oslobodil obžalovaného, uplatňuje verejný žalobca vpravde zmätok podľa § 385, čís. 1 c) tr. p.